

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

KISKÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Téma: **AZ ANGYAL VÁLASZOL**

**Valamint, a felvetődő kérdések
megbeszélése**

Titokzatos, csodálatos tanítás a szeplőtelen, örök fogantatás.”

2022. 09. 15

Tartalom:

A DAL. 2.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit, ma 2022. szeptember 15. csütörtök, közösségi összejövetelünk napja van. Elsőként most meghallgatjuk Kata beszámolóját az Anika testvérünknél tett látogatásáról.

Kata: Anikát örömteli és szellemiekben sugárzó állapotban találtam, amint épp a legutóbb küldött anyagomat olvasta. Elmondta, hogy sokat emel rajta, sokat segít neki a tanulásban. Ezen keresztül megéli többek között, hogy újra a közösség tagja és újra együtt van velünk. Amit nem ért azt a Detti megkérdezi és így folyamatosan tud építkezni, hétről-hétre töltekezni és közelebb kerülni az angyal tanítás tartalmának a megértéséhez.

János: Meg kell említenem a Sz. Jóskát is, akivel most nem beszéltem, de legutoljára, amikor felhívtam telefonon minden szava az sugározta, hogy mennyire sajnálja, hogy nem tud itt lenni az állapota miatt, de lélekben mindenképpen itt van közöttünk és minden esetben kéri azokat az anyagokat, hangfelvételeket és írott anyagokat, amit ő még addig nem kapott, meg és amit már el tudok neki küldeni. Mindig visszahív, hogy hálás szívvel köszöni és valójában ez az, ami a lelket, az életet tartja benne, mert tanulni akar. Köszönöm szépen a beszámolót és az Anikát ezúton is nagyon sok szeretettel köszöntjük és üdvözljük, benne van a szívünkben. Én is nagyon sokat gondolok rá és nincs bennem semmiféle hiány vele kapcsolatban, mert tudom, hogy jó helyen van, jó állapotban van, azt teszi, amire képes. Én azt hiszem, hogy ennyi az Istennek is bőven elég, nemhogy nála. Testvérek van-e valakinek mondanivalója akár az elmúlt hét, illetve az örömnépnep témájával kapcsolatban, mert, ahogy kértétek, ma azt fogjuk folytatni.

Kata: Nekem két kiegészíteni valóm, illetve megbeszélni valóm is van. Az egyik a jogarral kapcsolatban, amit említettünk, hogy az Isten kezében eszköz a jogar ahhoz, hogy az emberben az ég és a föld találkozzon. Az a javaslatom, arra gondoltam, hogy ez az ég és a föld, lehet-e már a számunkra az, hogy a szív és az értelem?

János: Azt kérdezem, hogy ezt, hogy érted? Azt mondod, hogy az Isten kezében ez egy eszköz.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Valójában minden eszköz az Istenhez való közeledésben az Istennel való kapcsolatban. Akkor így fogalmazom, hogy a mi számunkra, a tanítvány számára lehet-e az eszköznek a szimbóluma, hogy a szív és az értelem.

János: Az Isten kezében van-e bármi eszköz?

Ildikó: Nincs.

Kata: Azáltal van, hogy az én kezem az Ő keze.

János: Nem egészen.

Marika: Az Istennek nincs keze.

János: Ez idáig rendben van. Bizonyos értelemben jót mondasz, hogy te a keze vagy, de ennek nagyon-nagyon komoly feltételei vannak, ezt így általánosságban kimondani, nem állja meg a helyét.

Kata: Azért tettem hozzá, hogy a tanítvány, a kiválasztott esetében

János: Még-egyszer. Mit értesz eszköz alatt? Ne haragudj, hogy most ebbe így bele bonyolódom,

Kata: Nem jól fejeztem ki magam,

János: Nagy valószínűséggel.

Kata: Jogar tartalmát azonosítanám a szív és az értelem tartalmával.

János: Hol van a szív, és hol van az értelem?

Kata: A jogarnak két vége van.

János: Nem. Ha valamilyen festményen találkozol a jogarral az egy olyan bot, egy ilyen rövidebb bot, aminek a végén van egy gömb.

Kata: Másik végén?

János: Ott nincs. A jogar mindig a királynak a szimbóluma. Amikor királlyá avatnak valakit, akkor jogart tesznek a kezébe. Tehát koronát a fejére, jogart a kezébe. Jogar, a jogot szimbolizálja az ő esetében, a hatalmat szimbolizálja a király esetében, amikor felkenik. Tehát ez a földi vonatkozása a jogar eszközének. De a jogar az Isten kezében nem lehet eszköz, mert az Ő kezében

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

nincsenek eszközök. Az Istennek egyetlen lényegi megfogalmazását fogadtuk el eddig. Éspedig?

Kata: Azt, hogy van és kiárad.

János: Ez a legdöntőbb vonatkozása az Istennek, hogy Ő a kiáradás. Miben árad ki?

Kata: Teljességében.

János: Teljességében árad ki. Most ehhez a megközelítéshez tegyük oda, ezt a jogar-kérdést, és akkor már olyan furcsának néz ki a dolog, mert akkor kiderül, hogy valami mást akar itt kifejezni az angyal ezzel a jogar tartalmával. Azt mondja, hogy az eget és a földet köti össze. Most pontosan fogok kérdezni, nem akarlak benneteket bevinni az utcába: ki az, akit az Isten úgy teremtett, hogy összekösse az eget a földdel?

Az embert.

János: Nem minden embert, hanem az embert. Akkor, aki az eget a földdel összeköti, az ki lesz?

Az ember.

János: Akkor mondhatjuk azt, hogy a jogar jelen esetben egy szimbólum, ami az embert szimbolizálja. Az ember, ezt így tanítja is az angyal, hogy minden eszköz az Isten kezében, de nem közvetlen módon, hanem teremtettsége által. Mert minden az Istenből, az Istenre lett teremtve?

Kata: Igen.

János: Ebben a vonatkozásban igaz ez. Akkor ilyen értelemben a jogar, ami valójában ugyancsak hatalmat képvisel, az ember hatalmát. Van-e az embernek hatalma?

Ivett: Mondja egy résznél, hogy építhetsz, nem tudom pontosan idézni, hogy hatalmad van építeni és rombolni elsősorban önmagadon. Tehát ez azt is jelenti, hogy hatalmad van, hatalmad van arra, egyedül neked van hatalmad. 13.b.L.70.o.

János: Saját magad is, a saját hatalmad alatt áll.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ivett: Úgy gondolom, hogy az embernek van csak arra hatalma, mivel itt él az anyag világban, hogy az eget és a földet összekösse. Ezt az angyal nem tudja megtenni.

János: Mert az angyal azt mondja, teremtő vagy. Tehát ha más megközelítésben nézzük az embert, az Isten oldaláról, akkor az ember a megteremtése által egyfajta hatalmat kapott még akkor is, ha nem tud róla. Akkor maradhatunk abban, hogy a jogar az egy olyan szimbólum jelen esetben, ami az embert jelképezi. Mondjad szívem.

Kata: Én arra gondoltam, hogy az ember összekösse az eget és a földet, azt már az evangélium is írja, talán a Hangban is találkozunk vele, ezért gondoltam arra, hogy az angyal könyv tanítása azt az újat tudja felkínálni, hogy önmagunkban a szív és az értelem munkája által tegyük ezt meg.

János: Az összekötést.

Kata: Igen-igen. Nem kint kell összekötni az eget és a földet, hanem magunkban.

János: Egyetértetek.

Kata: Ezt szerettem volna elmondani.

János: Ildikó van e mondanivalód?

Ildikó: Igen. Egyszer írtam is róla, hogy az ember kezében van, és nagyon csúnyán cselekednek azok, akik ezt nem tudják, most jelen esetben is. Nem a mi esetünkben, hanem világviszonylatban mondtam.

János: Köszönöm szépen ehhez, amit elmondtunk a Katával van-e valakinek hozzáfűzni valója, mondanivalója, kiegészíteni valója?

A. Kati: Kérdezem hol szerepelt a jogar, honnan jött ez most ide?

Kata: Az Örömnép anyagában, a *mindig* kigyújtásban szerepelt.

János: Akkor mehetünk tovább?

Kata: Feltehetem a második kérdésem?

János: Hát hogyne!

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Második kérdéssel kapcsolatban azt gondolom, hogy ott egy félreértésről van szó megint, mert nem hangzott el, hogy az ember vagy az Isten oldaláról szólt-e, a dolog, amikor arról beszéltél, hogy megint darabolunk, megint részekben és folyamatosságban gondolkodunk és azt mondtad, hogy nincs folyamat. Én azt gondolom, hogy itt az anyagtesti létünkben, bizony, csak így tudunk tartalmakat, értelmeket, tanításokat magunkba fogadni. Az egy másik dolog, hogy a szívünkben, tehát a szellem oldaláról nem így jelenik meg. Ott már az időtlenség tartalmában és egészében jelenik meg.

János: Mit szóltok hozzá? Ildikó?

Ildikó: Őszintén szólva nem egészen értem, hogy az időtlenség világában most, hogy tudjuk azt mondani, hogy ott hogy jelenik meg. Nem értem?

Kata: A szellem vonatkozásában. Most az anyagtesti létünkben, de a szívben, a szellem oldaláról, ami van, az teljességében és abban az összességében van, ahol most tartasz, ahol mindannyian tartunk. Ezek a tartalmak bizonyos tanulások által, folyamatában tudnak a felszínre jönni. Ott nincs hiány. Az a szellemmag, ami bennünk van, az a teljességet tartalmazza.

János: Mondhatom, ha ti nem szóltok?

Igen.

János: Nekem nagyon- nagyon érdekes ez a dolog, mert most ugyanazt teszed, amit a Márty csinált az Örömnünnepen. Ragaszkodsz a régihez!

Kata: Nem ragaszkodom a régihez.

János: Dehogynem mindjárt bebizonyítom. A Márty is azt mondta, hogy mi erre képtelenek vagyunk. Most te ugyanazt mondd, hogy mi arra, hogy folyamatban lássunk az Isten vonatkozásában, mi nem tudunk, mert itt ezen a földön ebben a testben és stb.-stb. Ugyanazt mondd egy más vonatkozásában, vagyis vissza-visszaköszön az, hogy - és amivel nincsen semmi baj. Nem könnyű ez a terület, egyikünknek sem könnyű. Én csak rálátni tudok arra, én sem csinálom másképp, csak rálátni tudok arra, hogy hol van a dolog elrejtve, hol van a hiba, hol jelenik meg a múlthoz való ragaszkodás. Amikor azt mondom, hogy hát igen, mi darabolni tudunk csak ebben a földi életben, de ugyanazt

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

tudom elmondani most, amit a Márti esetében mondtam el, hogy tessék mondani, mi kik vagyunk?

Kata: Tanítványok, küldöttek vagyunk.

János: Mit csinálunk?

Kata: Tanulunk.

János: Mit?

Kata: Az adást.

János: Egy szóval mondhatom-e azt, hogy az Istent tanuljuk, az Isten által kínált folyamatosságot. Amiben, mint az időben, a dalra is mondja, van szünet, de az is hozzátartozik a dalhoz.

Kata: Része a dalnak.

János: Része a dalnak. A te életed is egy folyamatában folyik, mégis csak szeleteiben nézzük, tanuljuk azt, hogy csak folyamatában lássunk. Folyamatában lássuk mindazt, amit az Isten felkínál nekünk Benne való gazdagodásunkban. Ezt tanuljuk. Most, ha mi azzal foglalkozunk, hogy hát ez nekünk nem megy! Mert az, hogy mi szeletelünk, ez van. De nem erre törekszünk. Ha valaki ezzel érvel, hogy ezért nem és azért nem, akkor igazából nem előre néz, hanem hátra és abból táplálkozik, abból próbálja magát igazolni. Mindannyiunknak feladata az, hogy felejtsük el. Mindent fordítsunk fel, mindent. De nem úgy, mint ezt a pohár vizet, hanem értékrendjében, mert ami jó volt rossz lesz, ami rossz volt jó lesz. Mondjad!

Kata: Félreértettél, nem ezt a részét kezdtem el mondani, hanem hogy elhangzott részedről az, hogy nincs folyamatosság. Most pedig te is mondtad, hogy folyamatosság van. Tehát szó sincs arról...

János: Abban nincs folyamatosság, amit itt közöttünk valaki felkínált, hogy ő, hogy látja. Abban nincs folyamatosság.

Kata: Én abban nem is gondolkodom, nem is tettem magamévá azt, hogy ez lehetetlen, ezzel nem lehet szóba állni.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Jó, lépünk ezen túl.

Kata: Rendben, köszönöm.

János: Van-e valakinek mondanivalója, az elhangzott gondolatokhoz? Mondjad Ildikó!

Ildikó: Őszintén szólva én ezzel a szóval csak a múltkor találkoztam, ezzel a darabolással. Valójában nem is igazán értem ennek az egésznek a lényegét, a tartalmát.

János: Pedig az Ivett számtalan esetben elmondta, illetve a hozzászólásában úgy kezdte, hogy mert mi darabolunk, vagyis részeiben vizsgálunk dolgokat, részeiben látunk eseményeket, értékeket, értékrendeket, tanításokat. Tehát, hogy nem az egységében, nem folyamatában gondolkodunk, nem folyamatban gondolkodunk.

Ildikó: Értem, majd megpróbálom megérteni, hogy mire gondoljak ekkor.

János: Akkor daloljunk, folytassuk a dal témánkat és most ismétléssel kezdjük, hogy mit értettünk meg belőle, hogy ez az egészen új és ismeretlen terület miként rögződött bennünk. Azt kérdezném, hogy az első oldal első három sorában mit fogalmaztunk meg, mit tudtunk meg az angyal dalról szóló tanításából, ott ahol azt mondja, hogy:

„Örvendjetek,

mert sokat és nehezet kívánunk tőletek.

Hogy a dal, mit felfelé küldtök, tökéletes legyen!

Gondoljátok meg, hogy NEKI daloltok.”

János: Mit tudtunk meg ebből az első részből, hogyan tudjuk, ezt megfogalmazni. Mondjad Kata!

Kata: Megtuttuk azt, hogy amit tőlünk várnak, a tanítványtól, a küldöttől, a választottól, az a megváltás feladata, amit az embernek önmagának kell megcsinálnia. Ez a dal viszont az életünk, aminek során ezt meg tudjuk valósítani.

János: Köszönöm. Ti mit szóltok hozzá?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Márti: Én is ezt mondtam volna.

János: Én hozzátennék egy szót, a tökéletest, tehát tökéletest várnak tőlünk és a Kata magyarázata a továbbiakban hozzá teendő ehhez, tehát a megváltás a tökéletes. Mondjad Ildikó.

Ildikó: Megváltás az új tartalmával.

János: Mi nem tudunk már a régi tartalommal beszélni a megváltásról, az angyal tanításában erről nem beszélünk. Ivett olvasd fel a második részt.

55.b. 322.o.

„Daloljatok mindig!
A dalban mindig együtt lehettek.
Az egység, mi köztetek van, megbonthatatlan -
ha kezetek össze sem ér.
Dalotok felér egy pontig.
Ott lüktet egy ér.
Új vér, új tér, új anyag dobog.
Hangotok lassan átveszi, megérti, mit dobog.
Ti csak **ŐRÁ** vigyázzatok, és **Ő** rátok vigyázni fog!”

János: Mit tanít az angyal lényegileg? Itt, mi az első három - négy sorral foglalkoztunk elsősorban.

Kata: Azt tanítja, hogy mindannyiónknak a dala, elsősorban az Istennel való kapcsolatát jelenti.

János: Igen egyrészt.

Kata: Ez a dalunk mindannyiónknak egy, mert mindannyian az Istennel ismerkedünk, az Istenben szeretnénk gazdagodni.

János: Nagyjából.

Ildikó: Azt tudtuk meg, hogy ez a dal ez tulajdonképpen mindannyiónknak a saját maga élete. A földi életünk történelme a dal. Egy új tartalom és egy új fogalom, amire eddig senki sem gondolt, illetve nem tudott róla. Mi megtudtuk

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

azt, hogy ez a dal mi saját magunk vagyunk, a mi eddigi életünkben történetekkel.

János: Köszönöm. Ivett!

Ivett: Szerintem azzal, hogy létrejött köztük a kapcsolat, itt az angyallal és az Istennel való benső élmény van leírva, ami az egységben tud megvalósulni, illetve az, hogy itt mindenben az új valósul meg általuk.

János: Igen. Van-e még?

Márti: Ha egy a dalunk, akkor van egység köztünk.

János: Igen. Én azt írtam fel magamnak, nem azt mondom, hogy mi a jó, ha nem, hogy azt írtam fel magamnak. Érdekes módon mind a négyeteknek a mondanivalója benne van. A tanítványok egységének a dala megbonthatatlan. Ez nem azt jelenti, hogy a tanítványok egységben vannak, de ha egységben vannak, akkor az ő daluk, ami nem egy ének, ahogy mondtátok, - hanem azt mondja a szöveg - megbonthatatlan.

Kata: Teljesség.

János: Mert az egység, ahogy monddod a teljesség. Mondjad!

Ildikó: Kivel van egység? Egyrészt magunkkal, mármint úgy értve a tanítványokkal egység? De az Istennel való egységről van szó.

János: Nem. Azt írja a szöveg: *az egység mi köztetek*, tehát a tanítványok között. A kérdés, hogy miben van ez az egység?

Ildikó: Az Istennel való egységben.

János: Az Istennel való kapcsolatukban. Így már rendben van? Márti, olvasd fel a következőt.

Töredék 354.o.

„Kapcsolat nélkül semmi sem él.
A választott nem fel és nem le mutat.
A választott él, s ez a *kapcsolat*.
Az anyag hívja a szellemet.
A szellem gyúrja az anyagot.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

A választott dala a kapcsolat:
anyag-szellem..... szellem-anyag.”

János: Mit tanít az angyal lényegileg?

Ildikó: A választott dala a kapcsolat.

János: Igen.

Kata: Jézus az evangéliumban azt mondja: *Én vagyok az út és a való(igaz)ság és az élet, (Jn.14.6.)* és én itt az életet hangsúlyozom ki, és az angyal itt azzal mondja ezt el, hogy:

„A választott dala a kapcsolat.”

Ivett: Szerintem, ez a *nem fel és nem lemutat*, ez nekem azt mondja el, hogy befelé mutat, mert bennünk, a lélekben van a kapcsolat.

Márti: *Kapcsolat nélkül semmi sem él*, tehát ez a kiindulás.

János: A. Kati szívem mit szólsz hozzá?

A. Kati: Nekem furcsa, szokatlan.

János: Tudunk-e segíteni?

A. Kati: Köszönöm, nem.

János: Akkor megyünk tovább. Van-e még valakinek? Nincsen. Én a következőt írtam fel, amit én éltem meg lényegnek ebben a szövegben. Az Istennel való kapcsolat nélkül nincs élet, ami, mint dal, hamis dal. Úgy kezd, hogy:

„Kapcsolat nélkül semmi sem él.”

Az Istennel való kapcsolat nélkül, nincs élet, mert mint dal, - mindenki dalol az életével, - hamis, mert nincs benne élet.

Timi: A halálban való élet, hamis élet.

János: Pontosan. A következő részt, légy szíves. A. K.

65. Töredék 360. o.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

„Első: a feladat
Második: a kapcsolat.
Harmadik: az AD.
Titok.
Imádat *egy* van: AD.
Tett csak *egy* lehet: AD.
Egyetlen név, mely hat: AD
A dobbanás a dal ...
Fületek még nem hall.
Szátok még nem vall ...de fog.
kezetek már nem fog... de AD.”

János: Eléggé furcsa, kicsit idegenül hangzik még a dal vonatkozásában is az angyal szövege, de ebből mit tudunk megfogalmazni? Mit tudunk megragadni?

Ildikó: Tulajdonképpen a szívdobbanás, a dal. *Fületek még nem hall*, még nem tartunk ott, hogy szellem fülünk legyen.

Ivett: Az embernek itt a földön a három lényegi dolgát foglalja össze. Ha a kapcsolat létrejön, akkor megtalálja a feladatát, azt, hogy ad.

Márti: Új fül szükséges ahhoz, hogy megvalósítsa a feladatát. Ezt meghallja az új füllel.

János: Bár, ez itt nincs abban, hogy *fületek még nem hall*, azért valami jelen van belőle, ami majd a későbbiekben fog tisztán elibénk állni. Én a következőt írtam fel magamnak: minden adás egyben a dal szívdobbanása, az ütem. Ugye négyszer jelenik meg az, hogy AD, tehát minden adás egyben a dal szívdobbanása, ütem. Akkor a következőt kérem szépen Marika!

72.b. 377.o.

„Legyetek teljesek!
Csak a tiszta hang méltó.
A *Mester* hangol titeket.
Vigyázzatok,
mert nem vagytok többé tehetetlenek!

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

A száj, a hang, az összhang, –
törvények sora.
A dal, új, szabad.
Hajnal hasad. ÉnekeljeteK!”

János: Erről mit tudnánk megfogalmazni, lényegét tekintve, röviden, velősen. Én azt írtam fel, hogy a tanítványokat az Isten hangolja a tiszta dal létrehozása felé. Még egy mondatom van hozzá. A feladatuk beteljesítése felé, mert ez lenne a tiszta dal. A nem tanítványokat miért nem hangolja az Isten?

Márti: Nem hallják meg.

Marika: Nincs hozzá érzékük.

János: AZ Új fül a tanítványoknál alakul-e már, folyamatában?

Ildikó: Kell, hogy alakuljon.

Márti: Itt mondja az angyal, *Hajnal hasad*, ez már azt jelenti.

János: Igen. A *dal, új, szabad. ÉnekeljeteK!* Van-e valakinek ehhez hozzá tennivalója, gondolata.

Kata: *Hajnal hasad, a dal, új, szabad*, ez a szívben és az értelemben tud megvalósulni.

Timi: Annyira rácsodálkozom most erre a dologra, hogy szinte képekben látom magam előtt. Arról már sokat beszéltünk, hogy a világban az anyag miatt nem látunk tisztán, és hogy valóban mennyire nehéz tisztán látni. Ez most összekapcsolódott bennem, hogy a dal is tiszta tud lenni a valóságban, az Istenben, az Ő fényében. Tulajdonképpen minden egy rezgésként megfogalmazható és az Ő hullámhosszára, erre minden ráhangolódik.

János: Pontosan.

Timi: Ettől úgy kitisztul az egész és valóban nagyon csodálatos.

Kata: Ezért mondja, legyetek teljeseK.

77.b. 401.o.

„Ha hívtok

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

szemetek *lát*ni fog mennyei Fényeket.

Új fülekben felcsendül a Dal –
mert fületek *hall*.”

Marika: Már új fületek hall, itt van, erről beszél.

János: Hogyan tudjuk ezt megfogalmazni?

Ivett: Az új érzékszerveinkkel tudjuk a dalt felfogni és létrehozni.

Márti: Szellemi füleinkkel igyekszünk meghallani.

János: Én annyit írtam fel magamnak, hogy a dal meghallásához új fül szükséges. Új fül nélkül, nem halljuk meg. Kata a következőt!

42.b.278-279.o.

„Mi angyalok vagyunk.
Igaz a szavunk.
Hisz csak *Általa* vagyunk.
A FÉNY az ivalunk.
Dicséret a dalunk.”

János: Hogyan tudjuk megfogalmazni, hogy röviden miről beszél? Azt mondtuk, hogy itt mindenféleképpen a mámor jelenik meg, de ezen belül:

„Mi angyalok vagyunk.”

részletezi a dolgot, hogy mi által és miben. Én a következőt írtam fel, az angyalok dala az Istennel való kapcsolatunk, ugyanúgy, mint az embernél.

Marika: Ugyanúgy, mint az embernél?

Kata: Az angyaloké teljesebb, az a különbség. Tehát minőségi különbség van a kettő között.

Márti: Azt mondják, csak az örömben vagyunk jelen, akkor a daluk is öröm.

János: Ha az első oldal harmadik kigyűjtésére lapozunk, a töredékre, akkor az utolsó előtti sorban azt olvashatjuk:

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

„A választott dala a kapcsolat.”

János: Ki a választott? A tanítvány, a választott. *A választott dala a kapcsolat.* Ezért mondtam, hogy az angyalok dala az Istennel való kapcsolatuk, ugyanúgy, mint a tanítványnál.

Marika: Amikor elkezdtem Inárcsra járni, és amikor a "Minden mi él" c. dallal elkezdtek a misét, akkor én úgy elszálltam, szépen a közösséggel együtt és a dallal együtt.

János: Még egyszer, mit kellene neked elmondanom? Mondja el más.

Marika: Felejtsem el.

Kata: Ez a dal, nem az a dal.

A. Kati: Ha nincsen köze a hallható dalhoz, akkor miért hívják dalnak?

János: Van egy kérdésem a kérdések oldalában, a következőképpen hangzik: miért dalol és táncol az ember?

Kata: Elmondtuk, hogy teremtettségében benne van.

János: Melyik dal és melyik tánc?

Kata: Nyilván az a szellemi, az örökéletnek a tánca, mely azáltal van bennünk, hogy Jézus bennünk él.

Marika: Létezésünk öröme.

János: Csodálatos.

A. Kati: Én azt írtam, hogy az angyalok örömére választotta ezt az Isten.

Márti: Én nem pontosan erre válaszolok, de bármiről is legyen szó, vagy bármelyik fogalomról, vagy bármiről beszélünk, akkor elmondhatjuk azt többek között, hogy a dal is az Istenben nyeri el a valódi tartalmát.

János: Az Ivett hozta erre válaszul a Hermész Triszmegisztoszt. Hogyan?

Kata: Úgy fent, mint lent.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Igen. Úgy fent, mint lent. Ez mit jelent? Merthogy Platón is ebben gondolkodott.

Márti: Mindenkinek van egy fenti megfelelője, ami ugyanaz.

Ivett: Mindennek van egy szellemi ideája.

János: Most pontosan két ellentétes oldalról közelítették meg. A Mártyi innen közelítette meg és azt mondta, minden lenti dolognak van egy fenti megfelelője. Az Ivett meg a szellem oldaláról közelítette meg. Melyik oldalról közelítjük meg?

A szelleméről.

János: Nyilván minden szellemi valamiféleképpen anyagivá válik a teremtésben. Tehát ahogyan itt elhangzott, még a hang könyvek elején is az van, hogy az idea. Platón ebben az ideában gondolkodott. Azt állította, hogy mindennek, ami létezik, van egy ideája a szellemvilágban és annak a megfelelője jelenik meg az anyagvilágban, egy kicsit szűkebb megvalósulásban. Ezzel azt akarom mondani, az a dal, amitől te elolvadsz, annak van egy szellemi ideája az Istenben, de olyan minőségben, amihez képest, az a dal, amitől te elolvadsz, semmivé válik.

Marika: Ó, milyen gyönyörű lesz odafönt.

Márti: Mámor.

János: Ha füled van hozzá! Az emberek, amikor meghalnak, többnyire a hitnélküli életüket követően, akkor milyen fülekkel mennek el? Hát anyagi füleikkel, amivel semmit nem hallanak. Ha mi nem tanultuk volna ezt az anglyaltól, akkor mi sem hallanánk majd, mert nem tudnánk róla. Meg kell ismerkedni vele, fel kell fogni, a szívbe be kell engedni, meg kell érteni, hogy ez egy olyan dal, ami az Isten teremtését dalolja el. Ahogyan a Kata már jelezte, hogy ha minden anyag, akkor valamiféleképpen minden rezgés is. A dal micsoda? A zene micsoda? Rezgés. Rezgés által jön létre, hangok. Itt szükséges hozzá a levegő, hogy elérjen hozzád. Ott hogyan történik a dal meghallása?

Kata: Kiáradás által.

János: A szív által. A szívben fogod hallani, nem a füleddel. Új fül a szíved lesz. Ez így érthető.

Igen.

Ivett: Csak egy rövid kitérőképpen, amikor ezzel a dallal foglalkoztunk, nagyon érdekeset álmodtam az azt követő éjszaka. Ezt szeretném elmesélni, mert idevág egy kicsit. Sok minden mellett arra a részletre emlékszem, hogy egy lépcső állt előttem és tudtam, hogy nekem felfelé kell mennem. Láttam a lépcsőfokokat magam előtt, s ahogy ráléptem az egyik lépcsőre, az első élmény, ami visszajött, hogy ez egy angyal. Az angyal, ahogyan én fizikailag hozzáértem ehhez a lépcsőfokhoz, egy zeneművet kezdett el kibocsájtani magából. Nem is azt mondanám, hogy zenét hallottam, mintha őt hallottam volna, minthogyha egy elképesztő lénynek a harmóniáját hallottam volna és egyszerűen nem mertem rálépni. A következő lépcsőfokhoz, amikor hozzáértem, annak is volt egy, de annak egy másmilyen volt. Tudtam, hogy ezek mind angyalok és mind egyfajta általam valamilyen módon, még az sem mondom, hogy a fülemben hallható Csajkovszkij vagy Schubert, de valami harmonikus benső zenét bocsátottak ki magukból, amit tudtam, hogy ez Ő maga és nem olyan, mint az előző, vagy nem olyan, mint a következő. Nagyon érdekes volt, nem igazán tudom szavakkal elmondani, mert ezek benső élményként hatottak, mintsem egy füllel meghallható zenemű, vagy bármi ilyesmi.

Kata: Sokszor olvastam és sokszor találkoztam azzal, hogy az odaát lévők vagy azok, akik halál közeli élményből visszajönnek, visszaküldetnek, azok azt fogalmazzák meg, hogy egy semmihez sem hasonlítható, csodás zenével találkoztak. Ez a zene mindenki számára más minőségben jelenik meg, de kimondottan a dallal, a zenével, harmóniával hozzák összhangba, hogy azzal találkoztak.

János: Valahogy úgy néz ki mintha mindenkiben egyfajta szimfóniát teremtett az Isten, de ezt a szimfóniát ő csinálja, ő írja az életével. Aztán ez vagy tiszta zene lesz, vagy hamis ez a szimfónia, de mindenféleképp veszít az emberi élet felfogásunkból, abból a súlyos komolyságából, gyötrelmeiből, erőlködéséből, amiben az ember a hétköznapjaiban képes elveszni. Mert ha úgy gondol rá, mint egy Isten által elindított zeneműre, akit az Isten, mint egy zeneszerszámot küldött a létezésbe, akkor rögtön másfajta istenképe és másfajta emberképe is lesz, egy gazdagabb. Nem azt jelenti, hogy ilyen az ember és ilyen az Isten, hanem ilyen is az Isten és ilyen is az ember.

Kata: Önmagát is másképp látja.

János: Önmagát is másképp látja. Egészen pontosan.

Ildikó: Igen, ez eléggé lelkesítő, amit mondtál.

János: Igen, köszönöm.

A. Kati: Megszépítő.

János: Valóban. Azt kérdeztem, ha már a kérdéseknél vagyunk, hogy kommunikáció-e, a dal?

Az is.

János: A következő kérdés, azt fogja megválaszolni, hogy miért is kevesebb vagy több a dal a beszédnél?

Ildikó: Több.

János: Több, mert a dalnak része a beszéd, de a beszédnek ilyen értelemben nem része a dal, hacsak nem annak a tudatában élsz. Megkérdeztem, hogy mi a dal?

Kata: Saját magunk.

János: Nem ki, hanem mi a dal? ez a kérdés.

Ildikó: Mi vagyunk a dal.

János: Még egyszer! Nem ki a dal, hanem mi a dal? Mondjad!

Marika: Egy olyan szimbólum, amely az Istenben kapja meg az értelmezhetőségét.

János: Nagyon jó, egyrészt. Másrészt?

Timi: Az életünk.

János: Az is igaz

Ivett: Istennel való kapcsolatunk.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Azt mondtuk a dalra, hogy a tanítvány Istennel való kapcsolata, amit az Istenben való élete hoz létre. Ha valaki elakadt, akkor szóljon.

Kata: Erről jut eszembe, hogy az Anika jegyzetel magának az általam küldött anyagból és ott írta fel többek között ezt a kérdést, hogy Istenben vagy Istenből. Tehát, hogy ezt megkérdezze tőlem. Ennyire alaposan és komolyan veszi a tanulást.

János: Örülünk neki.

Timi: Bennem az merült fel, úgy érzem, hogy mindennek van dala.

János: Köszönöm a felvetést.

Timi: Nyilván, hogy nem olyan minőségben, mint a tanítvány dala az Istennel való kapcsolatában, az egy más minőség, de a fáktól kezdve a kövekig mindennek van dala. Olvasni fogunk, mert a kérdésed generálta azt, amit a Detti az Ivett és a Márti már ismer.

„Megdöböntő dolgot fedeztek fel a púpos bálnák énekéről

ORIGO

2022.09.05. 12:53

Ausztrália keleti partjaitól Francia Polinézián át, az Ecuador melletti költőhelyekig, tehát összesen több mint 15 ezer kilométeren éneklük ugyanazokat a dallamokat a púpos bálnák (*Megaptera novaeangliae*) vagy más néven hosszúsárnyú bálnák.

A hím púpos bálnákról köztudott, hogy a szaporodási időszakban a párzási dalaik „olyan összetettek, mint a dzsessz”, miközben minden populációnak némileg eltérő az éneke, amelyet egyedi módon vonnak össze. Ezeket a többszörösen ismétlődő kifejezéseket a tudomány gyakran csak „témáknak” nevezi és minden bálnadalnak több ilyenje van.

Az egyelőre nem világos a szakemberek előtt, hogy miért teszik ezt, de korábbi tanulmányok kimutatták, hogy ezek a finom módosítások „slágerekké válhatnak”, tehát átveszik a többiek.

A századforduló táján Ausztrália nyugati partján élő púpos bálna populációról kiderült, hogy úgymond megosztják a témát a keleti parton élőkkel.

AZTÁN ÉVEKEL KÉSŐBB, A FRANCIA POLINÉZIA KÖZELÉBEN SZAPORODÓ EGYEDEK UGYANAZOKAT A DALTÉMÁKAT ÉNEKELTÉK, MINT AUSZTRÁLIA KELETI PARTJAINÁL, ONNAN MINTEGY 6000 KILOMÉTERRE.

Ez alátámasztja a körkörös déli féltekén a dal kulturális átvitelének lehetőségét, és egy olyan énekkultúrát, amellyel csak a miénk vetekszik.

A hosszúszárnyú bálnák éneküket több mint 15 ezer kilométeren megosztják egymással. FORRÁS: UWPHOTO/ISTOCK

A púpos bálnák énekkultúrájának tanulmányozása nemcsak az énekesmadarak énekkarakterizálásával von párhuzamot, hanem rávilágít az állatok társadalmi tanulásának és kulturális evolúciójának mögöttes mechanizmusaira is, a halaktól a többi cetfajon át az emberig– írják a szerzők a tanulmányban.

A szakértők egyelőre nem lehetnek biztosak abban, hogyan osztják meg egymással ezeket a bálnaénekeket a szomszédos bálnapopulációk, de van egy elméletük. A hím bálnák ugyanis nem csak a téli szaporodási időszakban énekelnek, hanem nyáron is gyakorolnak. Ha ezek a dallamok elég fülbemászóak, akkor pedig felkeltik egy másik populáció figyelmét. Ebben az esetben a bálnadalog lépcsőzetesen körbejárhatják a világot.”

Óriási! Nagyon aranyos! Elképesztő!

János: Elájultam, amikor ezt olvastam. Arra a kérdésre kellene válaszolnunk, hogy dalolnak-e, táncolnak-e, az állatok, a növények és az ásványok?

Kata: Természetesen, csak más módon.

Márti: Maga a létezésük a dal.

János: Saját történetük a dal. A létezésük története a dal. Most a táncrea nem térünk ki, mert a dalról van szó elsősorban, de azért érdekes, hogy van anyagvilágban való megfelelője annak, ami a már a szellemiben van, mert van, hogy hogyan találkozik az ember ezzel. Ugye az magától értetődő, hogy amikor reggel felébredünk, főleg akkor, ha kertes házban élünk, hogy a madarak csicseregnek, énekelnek, dalolnak, a galambok turbékolnak, a kutya ugat. Bár Jack London szerint van éneklő kutya is. Tehát rá kell látnunk arra, hogy mindennek van dala, amit te felvetettél, hogy minden dalol a teremtésben. Így is megközelíthetjük a teremtést, hogy mindenben egyfajta dalt teremtett az Isten.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Marika. „Minden dicsér, mert mind a műved.” A szüleimmel laktam harminc évig és ott volt egy feketeerigó társaság és azok is énekeltek és húsz év múlva ugyanazt énekelték. Nyilván a kisrigók megtanulták, amit anyu- apu énekelt és azt énekelték tovább.

A. Kati: Komolyan?

Kata: Valószínű, hogy emberi füllel halljuk ugyanannak.

János: A jelenlegi szöveg, hogy: *angyalok vagyunk, igaz a szavunk*, ez a mámor állapota. Én azt írtam fel, hogy az angyalok dala az Istennel való kapcsolatuk, ugyanúgy, mint az embernél. Ez a második oldal 42.b. ahol négy sorral a mámort fogalmazza meg.

52.b.306.o.

„Daloljatok ti is!
Dalotok neve még titok.
Csak ennyit mondhatok,
ti utánatok
az egész teremtés dalolni fog.”

János: Itt tartottunk, ezzel fejeztük be a múltkori alkalommal és itt kérdezem, hogy tudnánk ezt az öt sort megfogalmazni? Valójában ez az öt sor önmagában is megáll.

Ildikó: Azt mondtuk, hogy:

„Dalotok neve még titok.”

ez a megváltás neve, ami még nem történt meg.

János: Igen. Amikor azt mondja, hogy:

„Daloljatok ti is!”

János: Mire szólít fel? Mondhatom azt, hogy tegyétek a feladatokat?

Ildikó: Igen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: A megváltás, a feladat beteljesítése által történik meg. Erre az öt sorra azt írtam magamnak, hogy a tanítványok dala a feladatuk zenéje, harmóniája. Így fog megtörténni az, ami az ötödik sorban megjelent, hogy:

„Az egész teremtés dalolni fog.”

János: Ki által? Az ember által.

Kata: Ugyanaz, amikor a másik oldalát mondja, hogy az egész világ azért kiált segítségért, mert a föld vérzik, az ember mindent tönkretett, mindent pusztít. (36.b.G. 237.o.)

János: Ildikó akartál valamit mondani?

Ildikó: *Az egész teremtés dalolni fog*, ez megint a mámorra utal.

János: Az eddigiekhez van-e valakinek mondanivalója, vagy mehetünk tovább? Menjünk tovább, akkor Timi légy szíves folytasd.

„Az a dal,
mit lelketek ki csal a földből,
nem bús és nem vidám,
nem több és nem hiány:
Teljesség!”

János: Miről tanít az angyal? Miről van szó a dal vonatkozásában?

„Mit lelketek kicsal a földből, nem hiány: Teljesség!”

János: Az egész földből, ez mi lesz?

Marika: Amikor összekötjük az eget a földdel.

János: Akkor mi lesz?

Marika: Ez a megváltás.

Kata: Ez a megváltás dala.

János: Csodálatos, amit mondtál. Mehetünk tovább? Marika!

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

88.b.451.o.

„A hallgató ajak
még nem csend.

Daloljatok, ti kedvesek, itt lent.

Majd a zaj megszűnik.

Zajban dalolni nem lehet.

Ti kedvesek, készüljétek!

Mi dalolunk fent.

Figyeljétek! Tanuljatok! Készüljétek!”

János: Mennyire jellemző az, hogy az ember érintve érezheti-e magát, amikor azt mondja; Figyeljétek! Tanuljatok! Készüljétek! Mert ennél fontosabb az ember életében lehet-e?

Kata: Nem. Gittának mondja, hogy kedves vagy nekünk, mert szeretsz tanulni. (25.b.G.158.o.)

Ivett: Ezek nélkül az eszközök nélkül nem megy a közeledés.

János: Igaz. Nagyon érdekes, hogy a harmadik sor és az utolsó előtti sor mennyire összefügg, mely így hangzik:

„Daloljatok, ti kedvesek, itt lent.

Mi dalolunk fent.”

János: Egy lesz-e, a dal? Ha azt daloljuk, amit az angyal, akkor igen. Ehhez nekünk kell figyelni, tanulni, készülni. Mondhatjuk- e, az angyallal való egyé válást a dalunk egyé válásának is?

Igen.

János: Egyé válik a két dal, ahogy értelemben, szívben, lélekben, szellemben, közeledünk az Angyalhoz, úgy lesz egyre hasonló az is, amit dalolunk.

Kata: Ez a megváltás dala, az egység dala.

A hallgató ajak,

még nem csend.

Daloljatok ti kedvesek itt lent.

majd a zaj megszűnik.

Ildikó: Hol szűnik meg a zaj?

János: Majd itt lent.

Kata: Bennetek.

János: Azt írtam fel magamnak: az Istennel való kapcsolat dallama csendet hoz létre. Mi a csend? Azt mondja a 17.b.G. (99.o.) *Az új hang a Csend*. Ugyanitt egy másik mondat, *minden hangok összessége a Csend*. Tehát, a kapcsolat dallama vagy dala, csendet hoz létre. A zaj mindig csak külső lehet? Belül inkább zavar van, nem zaj. Rendben van, mehetünk tovább?

23.b.G. 144.o.

„Mi az ütem?

Előbb volt ütem, aztán lett dal.

Ütem van dal nélkül, dal nincs ütem nélkül.

Ütem a test.

Dallam a lélek.

S a Harmadikat a kettő hordozza.”

János: Mit tanított itt az angyal a dallal kapcsolatban?

Márti: Amit az Isten teremtett, az dallal leírható.

János: Miről szól az, amit itt leírt? A teremtésről. Ezt mondta a Márti, jól mondta.

„Előbb volt az ütem, aztán lett a dal.”

János: Mi az ütem? A szív.

Ivett: Azt írja a test.

János: *Aztán lett a dal*, ami a létezés, az élet. Ugyanis azt mondja, hogy:

„Ütem van dal nélkül,”

János: Ezzel mit mond? A dal, a kapcsolat. Az ütem az Isten szívdobbanása, ha így mondhatom, van kapcsolat nélkül, mert ha az ember nem tartja a

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

kapcsolatot, Ő akkor is van. De kapcsolat nincs Isten nélkül, az Isten szíve nélkül. Ebbe most megint bele lehetne kötni, hogy az Istennek nincs szíve

Márti: Szimbolikusan mondja.

János: Igen. Egy újabb megközelítésben az embernél mi az ütem? Már nem az Istenről, nem a teremtésről van szó, hanem az emberről, ami megteremtett, arról van szó.

„Az ütem a test.”

János: Az ember szíve, mert szív nélkül nincs test.

„Dallam a lélek.

S a Harmadikat a kettő hordozza.”

János: A dallam, a kapcsolat a lélek. A harmadikat, a szellemet a lélek hordozza. Van-e gondolat, kérdés, hozzászólás, mondjátok!

Márti: Szív, mindent visz.

27.b.L. 176.o.

„Hogyan lehetne a vallást és a tudományt egyesíteni?

Az Új Fénynél fel fogjátok ismerni, hogy az egy.

Mindig is egy volt.

Mint ahogy dallam és ütem egy és elválaszthatatlan.”

János: Igaz-e így ez a szöveg?

Márti: Nekem igaz.

János: Azt gondolod, hogy a vallás és a tudomány mindig is egy volt.

Márti: Forrását tekintve.

János: Mi a vallás?

Ivett: Egy adott hitrendszer kerete.

Márti: Keretbe foglalt Isten.

János: Lehet-e az Istent keretbe foglalni?

Márti: Nem.

A. Kati: De hát ő nem így értette.

János: Ha nem?

Ivett: Nem volt az Istenhit a fejében.

A. Kati: Nem így gondolkodott, hogy mi a definíciója? A tudomány és a misztikum, vagyis az Istennel való kapcsolat vagy egyesülés, valami ilyesmi, tehát, hogy a tudományos és a spirituális dolgok nem szétválaszthatók.

János: Teljesen egyetértek veled, de itt a kérdés az volt, hogy a jelen esetben itt elfogadható-e, ez volt az alapkérdés. A megoldás nálad van, mert ha valóban abban gondolkodunk, hogy minden vallás az istenről való gondolkodás keretbe foglalása, mert az hitvallás, akkor azt kell mondanunk, hogy ott nem az Istent tették a középpontba, hanem a hitvallásukat róla. Amit ők róla gondolnak. Ezért van az, ahogyan a Feri bácsi is annak idején mondta, hogy a legborzalmasabb háborúk, a vallásháborúk voltak. Valóban így van, ahogyan te mondd Kata. Én azzal módosítanám Gitta kérdését, hogyan lehetne a hitet és a tudományt egyesíteni? Értelemszerűen hit alatt az Istenhitet értjük. Akkor máris kihúztuk ennek a méregfogát és máris tudunk róla így értekezni. Mit szólsz hozzá Ildikó?

Ildikó: Még mindig fennáll a kérdés, hogy: *Az Új Fénynél fel fogják ismerni, hogy az egy.* Nyilván a vallásnak is meg kell változni, ezért mondja, hogy az Új Fénynél fel fogják ismerni, hogy az egy.

János: Meg tud-e újulni ilyen vonatkozásban a vallás?

Ildikó: Nehéz elképzelni.

Timi: Én azt látom, hogy a jelenlegi tudomány és a vallás az nagyon korrelál egymással, vagyis nagyon hasonlóak, mert sok szempontból a részekre épülő keretrendszerek, nagyon erőszakosak, amit szoktál Ivett mondani, hogy a darabolás erőszakos módon rá akarja kényszeríteni az emberre azt, hogy az a jó, és az, ami az igazság.

János: Igen, csak most nem ezekről az eszközökről van szó. A vallás mit képvisel, azt már elmondtuk. A tudomány mit képvisel, mit törekszik megvalósítani?

Ivett: Az anyagvilág szabályszerűségeit igyekszik megállapítani, azokat felfedezni.

János: Hogyan tudnánk ezt másképp megfogalmazni? A tudomány mire törekszik?

Ivett: Tény megállapításra.

János: Mondhatnám azt, megismerni a valóságot. Nem így van? A valóságot, törekszik megismerni. Az egy más kérdés, hogy számára mi a valóság. Nem az a kérdés, hogy mit lát valóságnak. Ha te csak abban hiszel, hogy az anyag a valóság, akkor abban a törekvésben a valóságot akarod megismerni? Az általa megfogalmazott valóságot? Általa látott valóságot? Ugyanezt teszi a vallás is?

Igen.

János: Akkor ezek ugyanazt csinálják, csak más-más megközelítésben. Ez éppen ugyanolyan dolog, hogy az egyik ezen a betonon áll, a másik a másik betonon áll. Ebben a szándékban mindig is egyek voltak, a valóságot törekedtek megismerni. A kérdés, hogy mi a valóság, hogy kinek mi a valóság? A tudomány hit nélkül képes-e arra, hogy a teljes valóságot megismerje? A tudomány hit nélkül nem. Tehát ahhoz, hogy ez egy legyen, közelednie kell-e egymáshoz? A hitnek közelednie kell-e, a tudományhoz a valóság megismerésében, mert az eszközei rendben vannak? És fordítva. Például, a matematikus a matematika eszközével törekszik megismerni a valóságot. Létező valóság a matematika? Istentől adott valóság a matematika? Nem szükséges a hitnek ezt elutasítani. Nem azért mintha a matematikával ki lehetne fejezni teljességében az Istent, mert teljességében, csak mindennel lehet kiismerni. Keresik az életet a Marson. Tessék mondani, mit keresnek?

A. Kati: Valamilyen fehérjemolekulát.

János: Az lenne az élet?

Marika: Másmilyen élet is van.

János: Milyen?

Marika: Szilícium alapú élet.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Igen. Nemcsak szénelapú, hanem szilícium alapú élet is van. Aztán mi még az élet? Mit keresnek?

Ivett: Mindenféleképp valamilyen anyagvilágbeli megnyilvánulást.

János: Valami olyan életet, amit ők azzal tudnak azonosítani, vagyis ennek elsősorban az a jellemzője, hogy anyagcserével rendelkezik, van örökítő anyaga, tehát DNS-e.

Marika: Szaporodik.

János: Szaporodik. Ezek az általunk megfogalmazott életnek a fogalmai. Ugyanakkor csak ez lenne az élet? Az életet nem lehet definiálni, az azt jelenti, hogy röviden lényegre törően, megfogalmazni, mert az élet minden vonatkozását fel kellene hozzá sorolni, ami lehetetlen.

Kata: Nem is ismerik.

János: Persze, és mégis az életet keresik. Arról nem is beszélve, hogy mi már tudjuk, hogy az élet nem ez. Most amíg a tudomány nem áll szóba a hittel, addig nem tud lemondani arról, hogy ezen a minőségében, ezen a szinten, ezzel a tartalommal próbálja az életet definiálni, megragadni és kutatni. Nem tudja.

Marika: Azt hiszem, Amerikában nem tudom, hány tudós, nem tudom mikor, összejöttek ezelőtt és megállapodtak abban, fizikusok és egészen magasan képzett tudósok, hogy Isten nélkül nem létezhetne az egész világ, úgy ahogy van.

János: Ezt már párszor matematikusok is bebizonyították mindenféle megközelítéssel, de a világ nem hallgat rájuk. Nem is arról van szó, hogy az anyagelvűség jelenik csak meg ebben, hanem arról, hogy az Istent tagadás is. Legalább azzal a vehemenciával és erővel, hogy csak az Istent ne! Vajon miért? Ezt egyébként a könyvemben törekedtem megfogalmazni, nem tudom találkozottatok-e vele?

Nem.

János: De miért nem? Én arra gondolok, hogy azzal az istenképpel, amit ma a vallások kínálnak, azzal a tudomány nem tud mit kezdeni. Tehát azzal, ami mondjuk, a keresztény vallásban megjelenik, mint bibliai isten, hát ezzel a

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

tudomány nem tud mit kezdeni. Elmennek egymás mellett. Maga a vallás nem képes változni, hogy egy teljesebb, valóság húbb Istenképet fogalmazzon meg. Képtelen rá, pontosan azért, mert keretek között fogalmazza meg az Istent. Ezekhez a keretekhez ragaszkodnia kell, mert írva vagyok.

Kata: Semmi nem veszthet el belőle.

János: Mert, írva vagyok. Én ezt a megfogalmazást (*Az Új Fénynél fel fogják ismerni, hogy az egy.*) csak egy olyan távlati jövőben látom, ahol már az Új ember jelenik meg, az új világban jelenik meg, az új tudománnyal jelenik meg az új szemmel, új füllel.

Ivett: Új fényél csak az új ember tud látni.

János: Ez az új fény.

Timi: Néhány szót hadd mondjak, bár a fantasztikus tudományos karrieremet meg kellett szakítani, de néhány dolgot tanultam ott. Az egyetemen, amikor elkezdtem kutatónak készülni és azt kell mondanom, hogy én ott sok mindenben láttam azt, hogy valójában eltekintve ettől, amit mondasz János, mert ténylegesen vannak megrögzültek. Volt egy statisztika előadó, aki nagyon érdekes dolgot mondott a matematikáról. Gyakorlatilag az egész matematikát tulajdonképpen meg borította ott, hogy azt mondta, tudják-e maguk mire alapul a matematika? A pont léte. De mi a pont? Az egy kiterjedés nélküli valami, és ha ezt elfogadjuk, akkor mi történik akkor, ha sok- sok pontot egymás mellé teszünk? Akkor sok- sok semmit egymás mellé teszünk és akkor, hogy lesz abból végül is egy egyenes? És valójában, ha el tudunk tekinteni ezektől a dogmáktól és begyöpösödésektől, ami tényleg elmegy egymás mellett a kettő, a tudomány és a vallás elmegy két ellentétes irányba. Azért valójában vannak a tudományban igenis gondolkodó emberek, akikben ott van ez a végső pont, ami túl van mindenben. Ugyanakkor az is elhangzott, és erre mindenki és én is csak bólogatni tudtam, hogy ha megnézzük, igenis, mennyire fontos a hit a tudományban. A nagy tudományos felfedezések, azok gyakorlatilag úgy jönnek létre, hogy az intuíciónak, vagyis az isteni szikrának a léte is egy elfogadott dolog. Nem tudni, hogy honnan jön. Valahonnan jön egy ötlet és ebben elkezd hinni egy ember, vagy egy csoport és elkezdik építeni, hogy vajon hogyan lehet ezt igazolni, cáfolni, bizonyítani. Éppen ezért kell a tudományos bizonyítás,

mert olyan dolgot próbálnak bebizonyítani, aminek addig nem létezett a felismerése, tehát van, csak a kapcsolat nincs meg.

János: Nem tudom, hogy ti láttátok-e, mert játszották a tévében, és talán még fogják is játszani az angol filmet Krishnamúrtiról. Ő egy matematikus volt az első világháború idején, egy senki volt, aki folyóparton játszott és ott megtalálták. Gyakorlatilag iskolázatlanul olyan matematikát produkált, amire az angol Oxford Egyetem tudósai tátott szájjal bámultak. Aki felfedezte őt végül is elvitte egy egyetemre és ott tanított. Természetesen az ottani tanárok, akik úgy reagáltak, hogy egy senki és a szokásos dolog, amibe majd belepusztult, de a támogatója mindvégig kiállt mellette. Olyan matematikai kérdéseket oldott meg, amit fel sem tudtak tételezni, hogy megoldható. Megoldotta és letette nekik az asztalra. Levegőt nem kaptak és a végén bevásáztották tanárnak, mert már nem tudtak mit csinálni. Azért mondom el ezt a történetet, mert megkérdezte tőle a támogatója, az a szponzor, aki őt odavitte, honnan tudod Te ezt iskolázatlanul? Az volt a válasza, hogy egy Istennő diktálja.

Kata: Azt mondta, nem magamtól.

János: Egy Istennő diktálja. Tehát meg van válaszolva, hogy honnan.

Kata: Az is elhangzik, nem emlékszem pontosan, hogy 50 vagy 80 évvel megelőzte a korát, amit a mai tudósok már elismernek, hogy az, amit olyan meggyőződéssel, olyan kristálytisztán vallott és betegen is a végsőkéig kiállt mellette, az a napjainkban is megállja a helyét.

János: Mi több, az úrkutatás területét előre matematikailag leírta, megmondta és annak alapján csinálják, tehát az a vezérfonal. Közben az időnk lejárt.

Kata: Fiatalon meghalt.

János: A következő héten itt fogjuk folytatni. A hit tartalmát ezzel megbeszéltük és a kigyűjtés harmadik oldal eleje fog következni.

Hanganyagból az írott formát létrehozta: Tóth Katalin
Szerkesztette: Petróczi István